



Растителната декорация, в Контекста на наличното ни **ЕКС**териорно обзавеждане (обхваща **Балконска-тераса**, **Первази на прозорци** и **Стълбището пред входа**)

Не бих си позволила да банализирам темата с излишни снимки, а още по-малко с причудливи хрумки. Затова ви каня да се поразходим. Идвате ли? Пред входа на блока сме. Да се огледаме. А сега, да вдигнем поглед по-високо към балконските-тераски и первазите на прозорците. Да ги огледаме и тях. Какво ще кажете да продължим по търговската уличка, нагоре към магазините, а после ще свием по другата, където са къщите и онова кафене на ъгъла. Защо пък да не излезем извън града, та даже и извън страната? Все едно сме ято лястовички. Можем да прелетим от където си поискаме.

А сега, нека поседнем на пейката в парка. Да си припомним, какво видяхме от високо, къде ни се прииска да кацнем и къде ни се прииска никога да не кацаме. Добре! Нека го изкажем и на глас. Кое ни отблъсна и защо? И кое ни привлече и с какво?

Да призная, тази **с-мислена** разходка леко ме обърка. Уж ме зареди, а в същото време, някак си ме угнети. Сякаш красотата, която видях, ме издигаше все по-нагоре и по-високо, а грозотата ме принижаваше все по-надолу и все по-ниско. А аз смях, че ще е точно обратното, че красивите места ще ме привлекат да кацна и да им се полюбувам от близо, а грозотата ще ме отблъсне да отлети, колкото може по надалеч.

Този странен парадокс ме предизвика да поразмишлявам по-задълбочено и ето какво роди моя птичи мозък. Не зная защо, но се сетих за Оркестъра. Сигурно, защото оприличих Ятото ни на Оркестър, а нас-птиците, на оркестранти. Оркестрантите имат един страхотен лаф: **“По добре всички да свирим еднакво фалшиво, отколкото, кой както може.”** Не е ли логично, все пак в оркестър от 60 човека, може да има такива, които свирят по-добре от други, а също и такива, които днес не са в настроение, а други пък са. На едни произведението да им харесва повече, отколкото на други или пък, едни да са го свирили стотици пъти, а на други да им е на прима-виста. Но, сега се сещам и за още една мъдра мисъл от кухнята на Оркестрината. **“Абе ние ще свирим Моцарт, а пък той да си дирижира, каквото си иска.”** Естествено, това е по адрес на диригента и по-точно, намек за липсата му на авторитет. А, както знаем, авторитет не се печели нито със сила, нито с пари. Авторитетът е нещо, което човек излъчва, и с поведението си, и с уменията си, и със знанията си.

Лично аз, намирам тези наивни, музикантски шегички за изключително поучителни мъдрости, не за друго, а защото са пълно олицетворение на обществения живот, като цяло. Всъщност, точно тези две изречения, но интерпретирани в контекста на Външната-Растителна-Декорация по наличните ни балконски-тераски, первазите на прозорците и стълбището пред входа, описват накратко всичко, което може да бъде казано по темата.

Защо е нужен Диригент, след като оркестрантите могат и без него да изсвирят щимове си, без грешка? Защо е нужен Главен Архитект, след като хората могат и без него да построят сгради и да засадят градинки без грешка?

Проблемът е в това, че едните, докато свирят, не са в състояние да чуят как звучат заедно, а другите, докато строят и засаждат на едно място, не са в състояние да видят как постройката и градинката кореспондират, с останалите сгради и градинки наоколо.

С което искам да кажа, че ако Диригента и Главния Архитект са си на местата, тогава всички ние заедно, със сигурност ще се наслаждаваме на това, което сам сами сме сътворили. Но, ако не са, тогава вината със сигурност не е нито на лястовичките, нито на оркестрантите, нито на домакините, чиито балконски-тераски, первази на прозорци и стълбища пред входа, **ЧАКАТ ЛИ ЧАКАТ** да “засвирят еднакво-фалшиво”, а защо не и еднакво-красиво?